

KDO JE NESEL BUTARO?

V solnčen gozdič smo stopili,
da smo ravnih šib dobili.
Potlej šli smo v gozd teman,
da dobili smo bršljan.

Očka butaro zvezali,
kakor le sami so znali,
Kak lepo najvišje, glej,
deli nekaj oljčnit vej.

Butaro povili v trake,
pisane od barve vsake,
Ko storjeno vse bilo,
nam dejali so tako:

Vem, da vsi bi nesli radi
butaro, ker vsi ste mladi.
Vsem mogoče nesti ni,
nesi torej, Tonček ti!

To je Tončku zažarelo
se oko, zjasnilo čelo.
Nesi, Tonček, nesi ti,
privoščili smo mu vsi.

Mokriški.

NA CVETNO NEDELJO.

Blažičev Janezek in Tonček sta na cvetno soboto nestrpno čakala v šoli dvanajste ure. Minute so se vlekle kot večnost. Niti besede gospoda učitelja jih niso krajšale.

Zjutraj, preden sta šla Blažičeva v šolo, so jima mati naročevali: „Le hitro pridita domov, da bosta šla popoldne po leskovih šibic za butaro.“ Tega naročila sta se Janezek in Tonček natančno držala. Komaj je udarilo v stolpu prvi bong, ni jih bilo moči več krotiti. Vrtila sta klobuček v roki, knjige tiščala pod pazduho, pripravljena sta bila za odhod. K sreči so bili gospod učitelj tisto dopoldne izredno dobre volje in niso ju kaznovali za nedopuščeno početje. Drugi-krat bi ju gotovo pridržali še malo po šoli v svoji družbi. No, danes so dali precej znamenje k molitvi, da so rešili čile šolarje iz stroge discipline.

Kakor bister potoček, ki skaklja čez kamenje v gorski strugi, ulila se je nadebudna mladež iz šolske veže, hiteča na vse strani na svoje domove. Blažičevega Janezka in Tončka niso motili danes beli zvončki, ki so bingljali po poti skozi gozdič. Z malo razgretim